

Grønland

Solopgang

Det var til mit store held, at jeg kom til Grønland. Jeg vidste, at jeg ville ud og have en praktik i udlandet. Jeg kunne ikke helt finde ud af om det skulle være USA eller Grønland, men kun at det skulle være i perioden december og januar. Jeg gik til Hanne Wissing for at høre om mine muligheder. Hvis jeg skulle til USA, skulle jeg selv arrangere det og det ville være for meget, da jeg havde en eksamen. Mit held var, at Hanne selv skulle til Grønland og hun ville høre om mine muligheder. De ville gerne have mig, og jeg skulle være i hjemmeplejen, i Nuuk. Ikke nok med at hun havde fundet en plads til mig, hun havde også fået et rigtigt godt legat fra Norplus, til mig, så nu var det bare at komme i gang med at arrangere resten. Jeg havde en masse ting jeg skulle anskaffe mig. Jeg skulle købe billetten og jeg skulle have en del tøj (så jeg ikke skulle fryse). Jeg har været rigtig heldig i forhold til priserne på de forskellige ting. F. eks rejsen fik jeg til 7440 kr. og det er billigt. Normalt kan man godt

komme af med mange flere penge. Mit tøj fik jeg på udsalg. Det hele blev dækket af min legat og tøjet fik jeg også hjælp til fra skolens aktivitetskasse. Mit bedste køb var min hue og min læbepomade, der har reddet en del næsehår.

Jeg skulle så tage kontakt til rektoren Jette Mohr på Centret for sundhedsuddannelser i Nuuk. Hun er tidligere rektor i Slagelse. Vi mailede frem og tilbage et par gange, hvor jeg skulle præsentere mig selv og hvornår jeg ville komme, men også mine studiemål for praktikken.

Mine forventninger til opholdet var store. Jeg forventede, at jeg skulle lære en masse om den grønlandske kultur og om typiske grønlandske sygdomme. Ikke mindst ville jeg gerne opleve naturen, da den er meget speciel.

Jeg forventede at få en på opleveren, jeg ikke ville glemme. Jeg håbede også, at jeg kunne lære mig selv at kende på andre vilkår, i forhold til det personlige, men ikke mindst på det faglige plan. Jeg vidste på forhånd, at det grønlandske folk havde en meget afslappet måde at være på, og det tænkte jeg, at jeg kunne lære noget af når jeg udøver sygepleje.

Lufthavnen i Sønderstrømfjord

Min tur derop var en oplevelse i sig selv. Jeg lettede fra lufthavnen tidligt om morgen, jeg som troede at det ville blive en let tur derop, men nej.

Jeg skulle mellemlande i Sønderstrømfjord og der strandede jeg i 9 timer pga. dårligt vejr i Nuuk. Ikke fedt da der ikke er noget at lave i lufthavnen. Jeg fik senere af vide, at man kunne tage en taxa ud til indlandsisen for omkring 400 kr. det ville være prisen værd

Så skulle jeg endelig flyve videre. Jeg landede i Nuuk meget sent om aftenen (der er 4 timers forskel). På det tidspunkt havde jeg været vågen i næsten et døgn. Jeg blev hentet af en af lærerne fra Centret for Sundhedsuddannelser, Rikke. Det var også hende der skulle være min vejleder.

Jeg havde fået tildelt et værelse på ca. 9 kvm, på et kollegium i centrum. Blok P. Et meget specielt sted. Der bor 1 % af hele Grønlands befolkning. Jeg betalte 850 kr. om måneden, inkl. sengetøj og dyne. De første nætter var det koldt, og jeg var nødt til at skaffe mig et ekstra tæppe. Jeg havde fælles køkken og bad med de andre på gangen. Der var tre andre gange. Jeg fik "tildelt" to piger, som også gik på skolen. De havde også været i Danmark for at tage praktik, så de vidste lidt om hvordan det var at være i praktik i et andet land. De bød mig velkomme og på middag min første dag. Jeg brugte en del af min fritid sammen med dem. På cafe og om aften hvor vi så film.

Mit værelse, i Blok P

Blok P

Så skulle jeg starte i praktik. Jeg var meget spændt. Jeg nåede ikke langt ind af døren, før de havde arrangeret hvor jeg skulle holde jul osv. Vi fik lagt en plan om at jeg skulle have den ene vejleder den første måned og den anden den sidste.

Bolette, min vejleder holder pause.

Jeg startede med at køre rundt og møde patienterne og byen. Jeg vidste hvad jeg skulle forvente når jeg kom ind i deres hjem. Det var anderledes. Før det første på den måde man hilste, men også at deres hjem overhovedet kunne sammenlignes med danske hjem.

De patienter jeg mødte var hovedsagligt patienter der skulle have medicin for blodtrykket. Ellers var der HIV patienter. Jeg havde håbet lidt på at møde patienter med bensår. Der var ikke en eneste. Det er åbenbart noget man ikke finder i Grønland. Man mener at det har noget med deres kost at gøre. Der var også nogle dialyse patienter. De klarede sig selv. Vi kom kun med de materialer, som de skulle bruge og på almindeligt tilsyn, for at observere alt var vel.

I grønland betaler man ikke for sin medicin. Hvis man skulle til lægen, forgik det på Dronning Ingrid's Hospital (SANA).

SANA (Dronning Ingrid's Hospital)

Hjemmeplejen havde et stort samarbejde med SANA. Vi var på et tidspunkt nede for at få oplæring, til pleje af en patient i forhold til pleje af CVK. En gang om ugen mødtes en repræsentant fra hjemmeplejen, læge og sygeplejersker fra hver afdeling, for at debattere omkring samtlige patienter, om udskrivelse, plejebehov, visitationer osv.

Jeg fik ikke tildelt nogen fast patient, da størstedelen af de patienter vi kom hos ikke kunne tale dansk. Dette medførte desværre at jeg ofte ikke vidste hvad jeg skulle foretage mig i hjemmet. I den sidste uge hvor jeg skulle være der, fik jeg "tildelt" en patient. Jeg skulle følge hende fra hun stod op til hun gik ned på sit dagcenter. Jeg synes at jeg fik meget ud af at være sammen med hende. Vi talte dansk sammen, og efter lang tid hvor jeg ikke har kunnet tale med patienterne, havde jeg 100 spørgsmål. Vi fik snakket meget om hende og hendes handicap, men hun fortalte også meget om Grønland. Patienten har selv været i Danmark for at læse til sygeplejerske. Det snakkede vi også meget om.

En dag sidder vi på kontoret og taler om tele medicin (kommunikation over EDB), som bliver brugt meget der oppe. Jeg fortalte at det kunne jeg godt tænke mig at se, hvordan det foregår. I stedet blev jeg i det samme tilbudt at komme med en læge ud at sejle, vi skulle ud til en bugt, fire timer fra Nuuk. Om bord skulle der også en læge, en laborant, en tekniker, en tandlæge, en jordmoder og to "blinde" passagerer med. Jeg vidste ikke hvad der skulle ske

når vi kom til bugten og hvad vi skulle lave. Det er det vildeste jeg har oplevet. Vi sejlede sent om aften, så vi skulle selvfølgelig sove. Det var bare lidt svært, for udenfor var der nordlys. Det kan ikke beskrive hvor smukt det er. Lyse grønne og orange farver, der glider stille over himmelen, blandt alle de stjerner, man overhovedet kan forestille sig. Det var så smukt. Billedet står helt klart inde i hovedet på mig. Det er bare surt at man ikke kan tage billeder, men måske også meget godt.

Vi gik i land tidligt, for der var mange patienter der skulle tilses. Lægen og jeg startede med at gå på hjemmebesøg. Alle de ældre skulle have deres injektion mod influenza. Deres hjem var langt fra hvad jeg så i Nuuk. Det var ret sjovt at være med til. Sara, en medicin forvalter, skulle med. Hun skulle oversætte for lægen. Når undersøgelserne fandt sted var det Sara der oversatte for patienterne og lægen. Hun var en utrolig spændende dame. Det var hende der var "læge" når der ikke var nogen læge. Sara er ikke uddannet læge, hun kontakter SANA når der er noget hun ikke ved hvad hun skal gøre. Hun havde styr på tingene. Det var ret hyggeligt. Da vi var færdige, gik vi ned til lægehuset.

Sara, medicin forvalter i kapasilit.

Lægehuset i kapasilit.

Her kom alle. Børn, unge og gamle. Det var meget specielle ting de gerne ville have fortaget. En kvinde der for mange år siden slog sin finger, ville have taget et røntgen billede. Der var også nogle unge piger, der var gravide eller havde fået børn. Dem tog jordemoren sig af. Tandlægen havde ikke så meget at lave. Teknikkerne skulle reparere det tekniske udstyr og laboranten skulle tage vandprøver, til undersøgelser.

Tandlægen, teknikeren og en lokal beboer.

Der var ikke meget tid til at komme ud for at kigge på naturen. Men jeg kom ud. Jeg snakkede meget med de to "blinde" passagerer (den ene var sygeplejerske og den anden var lægesekretær, senere hen var det dem jeg var meget sammen med, og som jeg holdte jul og nytår sammen med).

Jeg har oplevet mange ting som jeg sent vil glemmer. Jeg kunne skrive meget mere om det, dog skal der også være noget at fortælle, når jeg skal holde foredrag på international dag.

Alt i alt har det været hele turen værd. Jeg har lært en ting eller to. Jeg har haft opture, men også nedture. Jeg synes at det var hårdt at være hjemme fra i så lang tid. Jeg vil anbefale, at hvis du tænker på at tage en praktik i udlandet, så gør det sammen med en anden. Vær ude i god tid, med at arrangere og skab dig en god kontakt med din vejleder her hjemme.

Mit største råd er at tage af sted sammen med én. Én som du kan dele dine oplevelser sammen med når du kommer hjem. Men også for ikke at føle sig lidt alene, når man er ude.

Til sidst, Tag af sted, det er det værd og mød noget som du ikke vil møde her hjemme. Man kan kun blive klogere.

Pernille Frost

Nytårs aften

Kapasilit

En stille dag i Nuuk

Og masser af sne...